

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.763 van 3 november 1998
in de zaak A. 78.752/VII-16.739.**

In zake : Benbrahim BOUDRIAH,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. SEGHERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paul Emile Jansonstraat 21

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. VERSTRAETEN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Benbrahim BOUDRIAH, van Algerijnse nationaliteit, op 27 mei 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Justitie van 23 maart 1998 tot uitlevering van verzoeker aan de regering van Frankrijk, aan verzoeker betekend op 9 april 1998;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. SCHUTYSER die, loco Advocaat D. SEGHERS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat R. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Bij verzoek van 19 mei 1997 uitgaande van de Onderzoeksrechter te Parijs (Frankrijk) werd verzocht om de aanhouding van verzoeker met het oog op diens uitlevering.

1.2. Dit verzoek geschiedde op grond van een internationaal aanhoudingsmandaat afgeleverd door de Franse Onderzoeksrechter lastens verzoeker op 21 april 1997.

1.3. Op 25 juli 1997 werd ten aanzien van verzoeker een voorlopig bevel tot aanhouding afgeleverd door de Onderzoeksrechter te Gent.

1.4. Op 30 juli 1997 werd door de procureur de la République te Parijs verzocht om de uitlevering van verzoeker.

1.5. op 29 augustus 1997 werd het door de Franse Onderzoeksrechter afgeleverde bevel tot aanhouding uitvoerbaar verklaard door de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

1.6. Bij arrest van 26 september 1997 verklaarde de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Gent het hoger beroep van verzoeker tegen de beslissing van de Raadkamer ontvankelijk doch ongegrond.

1.7. Het cassatieberoep tegen dit arrest werd verworpen bij het arrest van het Hof van Cassatie van 4 november 1997.

1.8. Op 2 december 1997 verklaarde verzoeker niet te verzaken aan de pleegvormen in verband met de uitlevering doch beroep te willen doen op zijn recht, toepassing te maken van de formele uitleveringsprocedure.

1.9. Bij arrest van 13 februari 1998 oordeelde de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Gent dat aan de wettelijke en verdragsrechtelijke voorwaarden voor uitlevering werd voldaan.

1.10. Op 23 maart 1998 besliste de Minister van Justitie dat de uitlevering van verzoeker wordt toegestaan aan de Regering van Frankrijk uit hoofde van de feiten vermeld in voormeld aanhoudingsmandaat van 21 april 1997.

1.11. Deze beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoeker op 9 april 1998 en maakt de bestreden beslissing uit.

2.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel samengevat doet gelden dat uit de uiteengezette feiten en het strafdossier, geopend in het gerechtelijk arrondissement van Neufchâteau blijkt dat hij geen enkel misdrijf heeft gepleegd op Frans grondgebied; dat verzoeker desbetreffend verwijst naar bepaalde stukken uit het strafdossier van Neufchâteau; dat verzoeker hieruit afleidt dat enkel de Belgische strafrechters bevoegd zijn om kennis te nemen van de door hem gepleegde feiten; dat hij in dit verband besluit dat de aangevochten beslissing, "ondermeer", artikel 3 van de Uitleveringswet van 15 december 1874 schendt, bij gebrek aan precieze aanduiding van de feiten waarvoor de uitlevering wordt gevraagd, alsook de artikelen 3 en 4 van het Strafwetboek;

2.1.1. Overwegende dat artikel 3, tweede lid, van de Uitleveringswet van 15 maart 1874 bepaalt dat de uitlevering zal worden toegestaan op voorlegging van het bevel tot aanhouding of van iedere andere akte die dezelfde rechtskracht heeft, door de bevoegde vreemde Overheid verleend, op voorwaarde dat deze akten

duidelijk de feiten omschrijven voor dewelke ze werden verleend, en dat ze uitvoerbaar worden verklaard door de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van de plaats waar de vreemdeling in België verblijft of kan worden gevonden;

2.1.2. Overwegende dat in de uiteenzetting der feiten, bij het internationaal aanhoudingsmandaat van de Franse Onderzoeksrechter van 21 april 1997 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat in een garagebox te Epinay-sur-Seine een voertuig Peugeot 505 werd aangetroffen, dat een lot wapens en munitie bevatte, waaronder twee mitrailleurpistolen VZ 25 met refertes 24776 en 132129; dat verder wordt vermeld dat de wapenmaker Marc MULLER formeel deze mitrailleurpistolen heeft herkend, evenals de laders van deze wapens, alsook de inbeslaggenomen verpakking, ontdekt in voormelde Peugeot 505, als een deel van het materiaal dat aan verzoeker en een derde werd verkocht; dat vervolgens wordt uiteengezet dat volgens M. MULLER, verzoeker en dezelfde derde, van plan waren om de wapens clandestien naar een Noord-Afrikaans land te verzenden, en dat, om een schijn van wettelijkheid aan deze transactie te geven, M. MULLER de wapens liet neutraliseren in Frankrijk, om nadien aan verzoeker en voornoemde derde, de noodzakelijke onderdelen te overhandigen, om de wapens terug "schietklaar" te maken; dat tenslotte wordt vermeld dat verzoeker betrokken was bij het in Frankrijk ontmantelde netwerk;

2.1.3. Overwegende dat in het internationaal aanhoudingsmandaat wordt vermeld dat op deze feiten de bepalingen toepasselijk zijn van de artikelen 450-1 van het Frans Strafwetboek, betreffende de vereniging van misdadigers, artikelen 421-2-1 van hetzelfde strafwetboek, betreffende de terroristische daden, en de artikelen 28, 31 en 32 van het Decreet van 18 april 1939 betreffende respectievelijk het aanschaffen van wapens

zonder vergunning, het bezitten van een depot van wapens of munitie zonder vergunning, en het dragen, of zonder geldige reden vervoeren van wapens buiten de uitzonderingen voorzien door het Decreet;

2.1.4. Overwegende dat op het eerste gezicht, gelet op wat voorafgaat, het bevel tot aanhouding voldoet aan artikel 3 van de wet van 15 maart 1874 op de Uitlevering; dat bovendien in dit verband aanvaardbaar lijkt, dat de Franse Overheid waarschijnlijk maakt dat verzoeker misdrijven zou, (of kan) hebben gepleegd op Frans grondgebied, die worden gestraft door voornoemde bepalingen;

2.1.5. Overwegende dat de Raad van State enkel kan onderzoeken of de Belgische Minister van Justitie op wettige wijze kon beslissen om de uitlevering van verzoeker toe te staan; dat de Raad evenwel onbevoegd is om de gegrondheid van de tenlasteleggingen, die de basis vormen van een uitleveringsverzoek te beoordelen; dat de Raad van State evenmin de bewijswaarde vermag te beoordelen van de elementen die geput worden uit het Belgisch of uit het Frans strafdossier om te oordelen over de vraag of al dan niet misdrijven op het Frans grondgebied effectief werden gepleegd; dat de Raad aldus niet kan overgaan tot de beoordeling van de bewijswaarde van de getuigenverklaring van één getuige, afgelegd in het kader van het volledig strafdossier dat aan de Raad van State niet is voorgelegd; dat tenslotte in de nauwkeurige uiteenzetting der feiten, gevoegd bij het internationaal aanhoudingsmandaat, dat de grondslag vormt van het uitleveringsverzoek, niet enkel wordt gehandeld over inbreuken op de Franse wapenwetgeving, doch ook over de eventuele betrokkenheid van verzoeker bij een Frans netwerk, dat op het eerste gezicht steun lijkt te kunnen vinden in, eensdeels, het materiële feit van de aangetroffen wapens en, anderdeels, in de

eventuele relaties van verzoeker met een zekere YY, eigenaar van voornoemde Peugeot 505; dat hierdoor alleen reeds het eventueel bestaan van een misdrijf op het Frans grondgebied waarschijnlijk wordt gemaakt, ongeacht de beoordeling van de schuldvraag waarvoor het Belgische gerecht en de Raad van State onbevoegd zijn; dat bijgevolg het eerste middel niet ernstig is;

2.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de beweerde schending van artikel 14.7 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten van 19 december 1966, van artikel 54 van het Schengenakkoord en van artikel 9 van het Europees Uitleveringsverdrag, in de mate dat de uitlevering wordt gevraagd voor feiten waarvoor verzoeker reeds definitief werd veroordeeld in België, zodat het beginsel "Non bis in idem" toepasselijk zou zijn, dat zich tegen de uitlevering van verzoeker verzet;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in wezen betoogt dat de inbreuk op de wapenwetgeving en de deelname (door verzoeker) aan een vereniging van misdadigers onlosmakelijk zou verbonden zijn met de feiten, waarvoor hij op 13 mei 1996 veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Brussel; dat hij in dit verband aanvoert dat het gaat om één enkel voortgezet misdrijf en dat in de hypothese dat een misdrijf zou zijn gepleegd op Frans grondgebied, het een onlosmakelijke band vertoont met de misdrijven, waarvoor hij werd gestraft in België;

2.2.2. Overwegende dat eensdeels op het eerste gezicht, verzoeker niet aantoonst dat hij reeds werd veroordeeld door de Belgische Rechterlijke macht voor dezelfde feiten als diegene die het voorwerp uitmaken van het uitleveringsverzoek; dat immers zoals aangeduid in het advies van 13 februari 1998 van het Hof van

Beroep te Gent, Kamer van Inbeschuldigingstelling, en in de bestreden beslissing, blijkt, uit het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 13 mei 1996 dat de machinepistolen VZ 25, die in Frankrijk werden in beslag genomen, niet het voorwerp uitmaken van enige veroordeling van verzoeker door het Hof van Beroep te Brussel;

2.2.3. Overwegende dat anderdeels het uitleveringsverzoek bovendien is gesteund op de misdrijven van deelname aan een vereniging van misdadigers (artikel 450-1 van het Franse Strafwetboek) en daden van terrorisme, door deelname aan een groepering gevormd of, een alliantie opgericht met het oog op de voorbereiding, gekenmerkt door één of meerdere materiële feiten, van één van de terroristische daden opgenomen in hetzelfde wetboek (artikel 421-2-1 van het Franse Strafwetboek); dat deze misdrijven op het eerste gezicht, strafbare feiten gepleegd op het Franse grondgebied kunnen uitmaken, zodat zij derhalve ressorteren onder de bevoegdheid van de Franse rechtsmachten, ongeacht de vraag of verzoeker effectief schuldig is aan de in het uitleveringsverzoek gekwalificeerde feiten;

2.2.4. Overwegende dat de stelling van verzoeker, dat er een onlosmakelijke verbondenheid (onsplitsbaarheid) bestaat, door het bestaan van een eenheid van doel en verwezenlijking, tussen de misdrijven waarvoor de Franse Overheid hem wil berechten en deze waarvoor hij in België werd veroordeeld, eensdeels niet bewezen is in de huidige stand van de rechtspleging en anderdeels schijnt te falen naar recht; dat in dit verband in het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent van 13 februari 1998 en in de uitleveringsbeslissing van 12 maart 1998 terecht het onderscheid werd gemaakt tussen feit en kwalificatie, in die zin, dat de kwalificaties van het

Franse bevel tot aanhouding identiek zijn aan twee kwalificaties weerhouden in het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 13 mei 1996, waarbij het evenwel gaat om andere feiten; dat de toepassing van het beginsel "Non bis in idem", zoals opgenomen in voornoemde artikelen 9 van het Europees Uitleveringsverdrag en 54 van de Schengenovereenkomst, vereist dat het gaat om een identiteit van feiten; dat bijgevolg de omstandigheid dat verzoeker ook in België strafbare feiten heeft gepleegd waarop dezelfde kwalificaties toepasselijk zijn als deze gehanteerd in de Franse strafprocedure voor de op Frans grondgebied gepleegde feiten niets afdoet aan de mogelijkheid om verzoeker eventueel te vervolgen in "Frankrijk" voor de aldaar gepleegde feiten, waarbij het de Franse Rechter toekomt te oordelen over de constitutieve bestanddelen van de misdrijven en over de schuldvraag;

2.2.5. Overwegende dat op het eerste gezicht de op het Frans grondgebied gepleegde feiten, geïnterpreteerd in het internationaal aanhoudingsmandaat en de daarbij gevoegde uiteenzetting der feiten niet vervat zijn in de veroordeling van verzoeker bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 13 mei 1996; dat bijgevolg het tweede middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zodat het verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie november 1900 achtennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.